

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 1

Februar 1968

4. årgang

Og de sang en ny sang

(Åpb. 5, 9)

Alle Guds folk i himmelen og de her på jorden, som er skikkede til å komme til himmelen, har en eneste stor gjenstand for sin glede, og *det er blodet*. «De sang en ny sang», sier Johannes, «som ingen kunne lære», og som just derfor var det, som skilte dem fra alle andre, og denne sang lød således: «Lammet, som er slaktet, er verdigt til å annamme magt og rikdom og visdom og styrke og pris og ære og velsignelse». — Ja, blodet er alle levende kristnes sang, ikke bare deres bekjennelse, som de regelrett tror, men deres sang, deres *hjerters glædesgjenstand*. Hos seg selv finner de intet å berømme eller å dvæle ved med behag, de er alle noen elendige stakkere, fulle av urenhet. Synden er deres pine og plage og gjør dem ofte helt forsakte og skjelvende. Det eneste som kan glede dem, er når de i evangeliet kan se et glimt av hva Jesu blod gjelder.

Men det er kanskje just dette stykket som blotter din kristendom. Dette blod frykter du skal berømmes altfor høyt, altfor fritt og uinnskrenket. Der det skjer, befinner du deg ikke riktig vel, for andre ting i kristendommen har egentlig bedre lyd for ditt hjerte. Min ven, fryk-

ter du ikke for at du på hin dag kan møte en mann med skinnende naglegap i hender og føtter, hvis blod og sår du ikke har vurdert som din salighet og ditt hjertes alt? Frykter du kke for at han vil møte deg med det spørsmål: «Ven! hvorledes er du kommen inn her og har ikke bryllupskledningen på?» — Akk, er din fromhet ikke oppkommet og daglig oppkommer på den måte, at din hungrende sjel har fred i blodet alene, så kan du med all din åndelighet ikke være skikket til å komme i himmelen, der du vil møte en jubel om blodet, som vil bli deg altfor pinlig.

Chr. Møller.

Jesus vår stedfortreder

Jesus åpenbaret i kjød som menneskeslektenes stedfortreder, er en hemmelighet for alle mennesker etter sin naturlige tilstand. Derfor er det heller ingen ting i skriftåpenbaringen som vekker slik anstøt og motstand som ordet om Jesus i vårt sted.

I syndefallet mistet mennesket Guds bildet og evnen til å kjenne Gud. I stedet fikk det djevelens avskyelige bilde. Med dette bildet i sjel og sinn fødes hvert menneskebarn inn i slekta. Ja, slik sier den Hellige skrift. Adam fikk en sønn i sin lignelse — etter sitt bilde.

1. Mos. 5, 3. Dette er alle menneskers stempel i følge arven fra det første menneske som falt. I denne stilling er ikke mennesket bare blind, død og uten samfunn med Gud, men det er aktivt i mot Gud. Kjødets attrå er fiendskap mot Gud. Rom. 8, 7. Anderledes kan det heller ikke være ettersom det var Guds erkefiende, djevelen, som inngav denne gift. Om du som leser eller hører dette, reagerer mot en slik tale og protesterer så er det bare et bevis for at du framleis er i det mørke som djevelen har hyllet hvert menneske i.

Men du som vil ut av djevelens garn og mørke hør hva Ordet sier videre om ditt syndeforderv: « — du har bare trettet meg med dine synder, voldt meg møye med dine missgjerninger.» Du er død i synder og overtredelser. Slik er stillingen for et menneske etter Guds utsagn — og derfor har også Skriften lagt alt det som har med mennesket å gjøre, inn under synd. Gal. 3, 22. Med andre ord: mennesket er etter sin natur fortapt. Alle har syndet og fattes Guds ære — slik som de er. Derfor trenger du ikke å gjøre noen ekstra synd i det ytre for å gå fortapt. Du er fortapt som du er etter kjødet. Men dette ser du ikke — og vil du ikke erkjenne uten Guds Ånd får vise deg hva du er utav naturen. Dersom du ikke ved den Hellige Ånd får se denne sannhet om deg sjøl, så vil du aldri få en lukket munn for Gud — bli skyldig i alt.

Med ditt eget strev under loven for å tekkes Gud, vil du bare bli et egenrettferdig og religiøst menneske, som bare trenger litt hjelp til selvhjelp — og du vil gå fortapt med alt ditt eget verk.

«Det som var umulig for loven, i det den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, i det han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet. —» Rom. 8, 3

Dersom du er i nød for din sjel, så be Fadren om den Hellige Ånd til å vise deg Sønnen. «Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninge. ISraffen lå på han, fo at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått lægedom.» Es. 53, 5.

Kan du se hya Gud har gjort med sin sønn? Jesus opprettet syndefallet ved at han sjøl steg ned og var villig til å bli gjort til synd for oss — og dø vår død. «Se, der Guds lam som bærer all verdens synd». Johs. 1, 29. Ja, kan du se ham som ditt offerlam for Gud? Dette offer har Gud godtatt — og forlikt verden med seg sjøl. Derfor kan han være rettferdig og gjøre den rettferdig som har troen på Guds sønn.

Mitt hjerte fylles med takk. Takk Jesus, ja, takk at du er min — og tenk han er også din. For han døde for alle ugadelige til fastsatt tid, stod opp igjen og er vårt liv for Gud. Så vil han så gjerne være din med alt han eier — med sin død og seier. Jesus har vunnet deg så fin en rettferdighetsdrakt, som han vil skjule deg i. I denne drakt står bruden så skjønn for sin brudgom. Gud ser deg i Jesus fullkommn og ren. Takk Jesus!

«Må Herrens Ånd ta dekket bort så syndere kan se at det som er ved Sønn gjort, gjør sjelen hvit som sne.»

John Bratland.

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : Stord
S. Botnens Boktrykkeri, Stord
 Red. : Amund Lid, Norheimsund
 Eksp. : Margr. Skumsnes, Kårevik
 Stord. Postgiro : 42887, Stord
 Bladet blir sendt gratis til alle
 som sender eksp. namn og adr.
 Blir halde oppe med frivilj. gaver
Norsk Lutherisk Lekmannsmisj. :
 Formann . Olav A. Dahl,
 boks 95, Stord. Tlf. 69
 Kass.. Sverre Bøhn, Norheimsund
 postgiro nr. 68213
 Bankgiro . Vikøy Sparebank
 Norheimsund 10093/955

Hyrden og sauene. II

Av Gudmund Hjorthaug

Sist høynde me om korleis alle menneske av naturen er villfarne sauere, og stend i føre for å verta fanga av ulven frå Helvede for evig og alltid. Men at me hev ein hyrding som elskar og kallar det villfarne lam.— Idag vil me stan-sa for eit ord frå Johs. 10, 11 som fortel kva han hev gjort til vår berging :

**«Den gode hyrde set livet sitt
til for sauene.»**

Kva ligg det so i dette at Jesus sette livet til for sauene? I desse orda ligg sjølve evangeliet göymt. Dette evangeliet som er ein løyndom for det naturlege menneske, og som tusen på tusen av menneske som kaller seg person-lege kristne, aldri hev fått sjå inn i. — Dette at hyrden gav livet for sauene tyder noko langt meir enn at Jesus døydde for den bodskapen han kom med, eller at han døydde for å syna oss kor han elskar oss. Nei, han døydde ikkje som martyr for bodskapen si skuld, men han døydde i staden for sauene — for deira

synder si skuld! Det er bodskapen som det naturlege menneske ikkje kan eller vil skyna, og som ofta manglar i den «kristne» forkynninga i vår tid. Den bodskapen er den einaste som kan berga sjelene, og gi dei evig liv.

Då ætta fall frå Gud ved at dei første menneske fall i synd (Rom. 5, 12), då vart me ikkje åleine fanga av synda og sjelefienden, men me kom under Guds vreide og dom for tid og æva. Guds rettferds lov segjer at den som syndar skal døy, og døden kjem på den måten at syndaren vert utestengd frå Gud for ti-da her og for æva — åndeleg død og evig død. Fordi Gud er heilag og ein fortærande eld mot all synd, kan han ikkje ha samfunn med syndaren. Berre den som er utan synd, heilag og rein som lova krev, kan gå fri dommen og få barnekår hjå Gud. Når so dette ligg over evne for oss som er syndarar, so tenkjer me at Gud kan vel ikkje meina dette so bokstaveleg. Han kan då vel ikkje kreva av oss det me ikkje kan og straffa oss for det me ikkje maktar? Når me gjer så godt me kan, so er vel Gud fornøgd, og gir oss tilgjeving og barnekår. Slik trøystar mange seg med ei falsk og sjølvлага trøyst år etter år, som dei lever på og går fortapt på. For all slik trøyst er berre mennesketankar, innbilningar frå vår eigen forblinda tanke, som talar beint imot det Gud har sagt i sitt ord.

Ordet segjer at Gud meiner det ålvor- leg med sine krav og sin dom. Galat. 3, gjerningar, men ikkje oppfyller heile lo-10 fortel at kvar og ein som held seg til va sitt krav, dei er under forbanninga. Kvar og ein som ikkje i hjarta og liv er rein som Gud er rein, og heilag som Gud er heilag, han er under domen, for lova sitt krav må oppfyllast og synda må ha sin dom. Men — kven kan då halda mål? Kven kan då verta frelst?

Her er det Ordet fortel om hyrden som sette livet til for sauene. Fordi me menneske var so gjennom forderva, måtte Gud senda sin eigen son i vår stad, og la lovkravet og domen på han. Han kjøpte oss fri og frelste oss frå lova si forbanning. Sjå Rom. 8, 3 og Galat. 3, 13. Guds eigen son vart fødd inn i ætta, inn under lova, for å leva det fullkomne livet under lova i staden for oss (Galat. 4 4—5), og for å bera syndeskulda og dødsdomen i staden for oss. (2. Kor. 5, 21). Og han gjorde det alt, for alle syndarar og på fullkommen vis. «Alt som var meg imot ble utslegett med blod, det ble naglet til korset med ham. Hvilken byrde han bar, da han sonoffer var, og tok bort all min synd og min skam.»

Alt det Gud krev av syndaren for å frifinna han for domen og gi han barnekår, det har han fått oppfyllt i Jesus vår stedfortredar. I han er vegen opna attende til faderhuset, for alle villfarne og fordømde syndarar — også for deg og meg. Lova vere Herrens namn ! Alt er ferdig, kom no, segjer Herren. Kom nett slik som du er ! Som Gud reknar det Jesus gjorde for syndaren som nok, slik vil han også at du skal rekna. Når ein er død for alle, so er alle døde, også du (2. Kor. 5, 15). Når ein har vunne barnekår for alle, ved sitt liv og sin død, så har han også vunne det for deg. Slik er det heile vegen. Manglar du alt, so har han alt i din stad, og det er nok for tid og æva.

Men om eg kjenner deg rett, so har hjarta ditt mange innvendingar. Alt det Jesus hev gjort er vel og bra, berre eg kunne få det rett, so eg kunne få taka imot det, segjer du kanskje. Når eg les ordet og hører ordet talar Gud til meg berre om mine synder, og om all den vondskap, kulde og likessæle som bur i hjarta mitt. Eg må jo verta onnorleis først, med både anger, syndenød og tru,

før eg kan rekna med det Jesus hev gjort? Du når Gud ved lova sitt ord syner deg kva som bur i ditt hjarta, so er det ikkje for at du skal ta deg saman og verta onnorleis, *for det kan du ikke.* Nei, han talar så du skal ta deg saman slik at du sprengjer deg og gjev opp alt ditt eige strev. Det er fordi du skal erfara at i deg bur ingenting godt, at i deg finst ikkje stoff til det minste godt — berre til å synda og gå fortapt. Når dette går opp for hjarta, so du må gi Gud rett i det han talar om deg og bekjenne at du er ugudeleg, fortapt, og ingen ting anna — første gong og sidan dag for dag — då har lova nådd sitt mål med deg, du har fått ein tilstoppa munn (Rom. 3, 19). Då byrjar ditt fortapte hjarta å lytta etter ordet om han som døydde for ugudlege, han som *leitar etter fortapte for å frelsa dei.* Han ser ikkje etter kor mykje nød du hev, eller kor mykje knust du kjenner deg. Der ditt hjarta tek til å ropa etter han, nett så hjelpelaus, kald og ugudleg du er, der er han nær med heile si frelsa og rettferd! Du kjenner han ikkje i hjarta ditt, men du finn han i Ordet og løftene (Rom. 4, 5.) Lukke til!

Hva den sanne tro er

«Hver den som tror at Jesus er Kristus er født av Gud.» (1. Johs. 5, 1)

1. Troen er en hjertelig tillit og en fast fortrøstning til Guds nåde, til det løfte han har gitt oss i Kristus om syndsforslatelse og et evig liv. Denne tro blir opptent av Ordet, ved den Hellig And. Ved denne tro får vi syndsforslatelse helt uforskyldt, uten noen som helst fortjeneste fra vår side, ene og alene av Guds faderlige nåde (Efes. 2, 8). for Kristi dyrre fortjenestes skyld. Her kan vår tro

ha en fast grunn å bygge på så den ikke vakler. Og denne syndsforlatelse er vår rettferdighet, og den er sann, stadig og evig for Gud. For det er ikke en engels rettferdighet, men Kristi lydighets, fortjenestes og blods rettferdighet, som blir vår egen ved troen. Og selv om dette skjer i stor svakhet og skrøpelighet, da vi fremdeles er belastet med mange feil og synder, så blir de alle tildekket av nåde for Kristi skyld. (Salme 32, 2).

2. Ved en så hjertelig tillit gir mennesket Gud hele sitt hjerte. Det hviler alene i Gud, overlater seg til Gud, henger fast ved Gud, får del i alt det som Gud og Kristus har, og blir da én ånd med ham. Av Gud får det nye krefter nytt liv, ny trøst, fred og fryd, sjelero, rettferdighet og hellighet og bli da gjenfødt av Gud ved troen. For der hvor den rette tro er, der er Kristus med all sin rettferdighet, hellighet, forløsning, fortjeneste, nåde, syndsforlatelse, barnerett hos Gud og arverett til det evige liv. - Det er den nye tillit på de ting som håpes en fast overbevisning om de ting som ikke sees (Hebr. 11, 1.) Guds levende ord og ånd gjør troen så urokkelig, stadig og sterk og overbeviser og forsikrer hele sinnet og hjertet så klart at man kraftig finner og smaker det himmelske gode i sjelen, — nemlig ro og fred i Gud. (Rom. 5, 1). Dette kjenner mennesket så sikkert og sant at det endog kan dø på det med et frimodig hjerte. Dette er styrke i ånden for det indre menneske og troens frimodighet (Efes. 3, 12. — Filipp. 1, 4 — 1. Johs. 2, 28 og 3, 21.)

Det er frimodigheten i Gud (1. Tessal. 2, 2) og den fulle overbevisning 1. Tessal. 1, 5.)

Det som jeg drister meg til å gå i døden på, det må sannelig gjøre meg sterk i sjelen. Det må innvortes forsikre meg ved den Hellige Ånd, det må være en in-

dre, levende og evig trøst. Som en overnaturlig, guddommelig og himmelsk kraft må det styrke og oppholde meg, det må overvinne og slokke både frykten for døden og kjærligheten til verden i meg. Ja, det må være en indre forsikring og forening med Kristus som verken død eller liv kan skille at. (Rom. 8, 38 og 1. Timot. 3, 13).

3. Derfor sier Johs.: Alt det som er født av Gud, overvinner verden. (1. Johs. 5, 4). Å være født av Gud er sannelig ikke et forgjengelig skyggeverk, men et virkelig levende verk. Som han selv er den levende Gud i himmelen, så må også det menneske han avler, være levende og nytt. Og vår tro er den seier som overvinner veden. Det som skal kunne overvinne noe, det må være en veldig kraft. Skal troen da være en seier over verden, så må den være en levende, seiende, mektig, guddommelig kraft. Og alt det må vår Herre Kristus selv gjøre i oss ved troen. Ved denne Guds kraft blir vi igjen dradd inn til Gud. Vi blir bøyd til å tro ham og elske ham ja, vi blir innpødet og innplantet i ham. Vi flyttes altså fra Adam, det døde og forbannede vintre, over til Kristus, det velsignede og levende vintre. (Johs. 15, 4).

I Kristus nyter vi da alle hans goder og blir rettferdige ved ham.

Det er akkurat som med en podekvist, som blir podet inn i et godt tre. I det samme gode tre grønnes den. Der blomstrer den og bærer frukt. Men utenfor, hvis den ikke podes inn i treet, eller om den faller ut av det igjen, da visner den bort. På samme måte er det med et menneske. Utenfor Kristus er det ikke annet enn et forbannet vintre. Alle menneskets gjerninger er da synd. Om sanne mennesker sier Moses: Deres druer er galledruer, de har beske klaser. (5. Moseb. 32, 32.) I Kristus blir vi derimot rettferdige og salige. Om dette sier Pau-

laus : Den som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, for at vi skulle i ham bli rettferdige for Gud (2. Kor. 5, 21). I ham blir vi også fornyet, helliggjort og gjort dyktige til å gjøre gode gjerninger. Før vi blir innpodet og innlemmet i ham, kan vi ikke uttrette noe godt, men er døde i våre synder og overtrødelser. Hvordan kan et dødt menneske gå, stå eller gjøre noe godt, om det ikke først blir gjort levende? Og ettersom du av naturen er død i dine synder og fullstendig fremmed for alt åndelig liv i Gud så kan du ikke gjøre det aller minste som kan behage Gud. Nei først må du bli gjort levende i Kristus og oppvakt fra synderes død til det åndelige liv. Derfor sier Kristus : Uten meg kan I slett intet gjøre (Johs. 5, 5). Og Paulus sier : Av Guds nåde er jeg det jeg er (1. Kor. 15, 10).

4. Og når du først er levendegjort, gjenfødt og fornyet i Kristus og kan gjøre gjerninger som er gode og behagelige for Gud, så må du fortsatt få nåde, syndsforlatelse og alt annet godt for Kristi fortjenestes skyld — og ikke på grunn av at du har fortjent noe med dine gjerninger. Hvor hellige dine gjerninger enn er, så kan de likevel ikke stille Guds vrede. Kristi fortjeneste er det eneste som kan stille den. Dessuten så er gjerningene dine besmittet med feil og ufullkommenhet, så Esaias må si : Vi er alle som de urene og all vår rettferdighet som et besmittet klede. (Esa. 64, 6.) Og apostelen Jakob sier : Vi feiler alle i mange stykker (Jak. 3, 2). Våre gjerninger kan derfor ikke av seg selv bestå for Guds strenge rettferdighet. De kan ikke i seg selv behage ham med hensyn til rett og fullkommenhet. Den eneste måten de kan bli behagelige for Gud på, er av nåde for Kristi fortjeneste ved hans blod. Det alene renser oss fra alle våre synder. Det utsletter, renser, tar

bot og skjuler de feil som finnes i våre gjerninger. Således kommer alt sammen alene fra Kristus ved troen. Det gjelder din rettferdighet og syndsforlatelse din hellighet og fornyelse likesåvel som fornyelsens behagelige frukter for Gud. — Troen i et menneske er liksom et lite spebarn, som ligger naken for sin frelses og saliggjører. Han er faren som har avlet det, og av han får det allting, nemlig syndforlatelse, rettferdighet, fromhet, hellighet, nåde og den Hellige Ånds gave.

Så blir da dette nakne, hjelpeøse barn bekledd med Guds barmhjertighet. Det strekker begge armene opp til Gud og får alle ting av ham. I Kristus får det Guds nåde, i ham får det all salighet og fromhet. Det er dette som gjør mennesket fromt, hellig og salig.

Derfor kommer også rettferdigheten bare av troen og ikke av gjerningene. Troen tar i mot hele Kristus og gjør ham helt og holdent til sin egen — med alt det han er og har. Da må synd, død, djevel og helvede vike. Og selv om du hadde all verdens synder liggende på deg alene, så kunne de allikevel ikke skade deg noe. Så sterk og levende er Kristus med sin fortjeneste i deg ved troen.

Og da nå Kristus ved troen bor og lever i deg, så er jo denne iboelsen ikke et dødt, men et levende verk. Derfor kommer også fornyelse av Kristus ved troen. Troen både planter deg inn i Kristus og gjør ham til din egen. Desuten så fornyer den deg i Kristus, så du grønnes, blomstrer og lever i ham. For hva skal pødekvisten i stammen, hvis den ikke vil grønnes og bære frukt?

5. Ved Adams fall, ved djevelens forførelse og bedrageri er slangesæden sådd i mennesket. Det er den onde og djevelske natur som bringer så mange onde og giftige frukter. På tilsvarende måte blir Guds sæd, troen, sådd i mennesket

ved Guds ord og den Hellige And. Denne sæden bærer alle Guds dyder og egenskaper i seg på en skjult måte, og den vokser fram til et vakkert og nytt Guds bilde, til et skjønt, nytt tre. Fruktene blir da kjærlighet, tolmodighet, ydmykhets, saktmadighet, fred, kyskhet rettferdighet, det nye menneske, ja det fullstendige Guds rike i mennesket. Den sanne, saliggjørende tro fornærer hele mennesket, renser hjertet, forener det med Gud og gjør det fritt fra jordiske ting. Det hunrer og tørster etter rettferdighet, virker kjærlighet, gir fred, glede, tolmodighet og frimodighet i alt kors og motgang. Denne tro overvinner verden. Den gjør oss til Guds barn til arvinger av alle himmelske og evige goder, og den gjør oss til Kristi medarvinger.

Men nå kan det være noen som ikke finner denne troens frimodighet i seg. De kjenner kanskje at de er svakttroende og trøstesløse. Men slike må likevel ikke miste motet og gi opp. De får trøste seg med den nåde Gud har lovt i Kristus. Den forblir nemlig fast, viss og evig. Og selv om vi av skrøpelighet snubler og faller, så faller likevel ikke Guds nåde bort, om vi bare står opp igjen ved en sann anger. Kristus er og blir Kristus, en saliggjører, enten han blir mottatt og fattet ved en svak eller sterk tro. Den svake tro har likså stor del i Kristus som den sterke. Enhver har jo Kistus som sin egen, enten han er svak- eller sterktroende. Den forjettede nåde er felles for alle troende, og den varer i evighet. Dette må troen hvile på, anten den er svak eller sterkt. Gud vil nok i sin rette tid la den finne hans glederieke trøst, om han enn skjuler den en lang tid i ditt hjerte. For den høyestes hånd kan forandre allting (Salme 77, 11), og selv om den rettferdige faller, skal han likevel ikke kastes bort (Salme 37, 24).

Johan Arndt.

Et makeløst bytte

Fra gamle kirkefedre og fra Luther har vi fått et ordtak som i en eneste setning griper og fastholder evangeliets kjerne: «Alt mitt er hans — og hans er mitt».

Enklere kan det i grunnen ikke sies. Ordtaket står visstnok ikke i den form i Bibelen men det er fulltonende bibelsk.

Han eier din synd — og du hans rettferdighet. Han eier din skam, og du hans ære. Han eier din forbannelse, og du hans velsignelse. Han eier ditt synderbilde — og du hans Guds bilde. Han eier din gudsforlatthet — og du hans guddoms-herighet.

Han er lik deg i din elendighet — og du blir lik han i hans opphøyethet. Han steg ned i din fortapelse — du stiger opp i hans salighet. Han tok din plass i helvetet — og du får hans plass i himmen.

Jo, sannelig — det er et makeløst bytte og et herlig fellesie.

Olav Valen-Sendstad
(i Ordet og Troen).

Erfaringar i erfaringa

Av Holger Kjølvik

Det er sikkert ikkje mange av dei som går i kyrkje og bedehus, som les sin Bibel og ber sitt kristennamn, som ikkje har støtt på at me har så ulik erfaring om dei åndelege ting. På eit møte blir mannen velsigna og oppbygd medan kona tykte der var lite å få. Ved eit anna høve var det så motsatt. Eller ein tykte at eit vitnemål var sjeldan godt å høyra medan ein annan fekk mest av eit an-

na. Nokre set ein forkynnar som den absolutt beste, klâraste og mest bibelske, medan andre heller held seg til ein annan. Slik har det alltid vore der folket kjem i kontakt med Ordet om Kristus, evangeliet. «Folket skilde seg i flokkar for hans skuld.» Me held os til ulik ândeleg mat i vårt hjarte, trøystar oss på ulike grunnar i sjeldjupet. Den ytre læra om tru og liv kan vera sams i større og mindre grad, ja aldeles lik. Men erfaringen i Ordet og livet er heilt ulike.

Tenk så syng me dei same songane, kjempar kampen me er føddé inn i! Dei fleste veit om anfekting, opplevingar, frelsevissa og kjenneteikn på sann kristendom. Og likevel fortel Skrifta og livet oss at erfaringa i det indre hjartelivet med Gud er ulik. Slike trivst ikkje ilag heller.

No er det så at alle Guds barn er vel ikkje like. Paulus talar om «å halda fram i same faret» så langt ein er kommen. Men likevel er nok den ulike erfaring først og fremst eit resultat av to måtar å høyra på, sjå i ordet. «Korleis les du? sa Jesus til den rike unge mannen. Ja, kjære sjel, korleis les du? Denne mannen svara rett, men måten han deretter orsaka seg på, avspeglar at han slett ingen erfaring hadde om sitt rette svar. Det er dette Paulus åtvarar mot i Rom. 2, « — du som såleis lærer andre, lærer du ikkje deg sjølv? du som preikar at ein ikkje skal stela, stel du? du som seier at ein ikkje skal gjera hor, gjer du hor?» Vidare står det at Guds namn vert for dykkar skuld spotta mellom heidningane. «Aja», seier mange, «fordi dei kristne lever så slarve og sløvt». Og så slår dei hardt og lesser tungt, — fordi dei sjølve aldri dreg. Ein kvar

kristen som ennå lever i nåden, tek domen innover seg for slarve og sløvt liv. Men me skal merkja oss at dette ordet i Rom. 2, 24 er tala til eigenrettferdige, fromme og radikale trælar, som reknar seg for å vera bra og rosar seg av lovi, av rette og sanne erfaringar, endå dei ikkje har hatt noko ândeleg erfaring i Ordet som har ført sjela til livet i Sonnen. Dei kan også vera slike som har kome bort frå trua på livet i Guds Son. Gud hjelpe oss alle her, på trua si slagmark, å eige erfaring om og kjennskap til han som levde vårt liv, døde vår død, og er vår evige del.

«Det gjekk to menn opp i templet for å be» (Luk. 18.) Kor det var heilt ulike erfaringar som deiv dei! Den eine så rik, takksam og frimodig, så fruktberande og sterk. Den andre så fortvila langt borte og nede i synd, så skjelvande der han stod, luta mot golvet. Den eine felst, hin fortapt. Og tenk det var han der nede som kom frelst heim!

Store Gud for eit alvor! Det er fârieg å ete, leve av ândeleg erfaring og cplevingar av ymse slag. Det fører til at ein blir sterk i seg sjølv og hard mot nådeborna, og kjem bort frå den einfelde truskapen mot Kristus. Den vegen vil me alle etter vår natur, opp og fram, bli sterke og frigjorde. Det står ikkje att på det. — Derfor er det viktig korleis du høyrer i lov og evangelium. Det kan anten føra deg til den fatige si tilflukt i Jesus som han kjøpte så dyrt til oss alle, eller de kan styrkja og velsigna trælen i deg så du overlever. blir sterk og forherda mot evangeliet.

«Den som har øyra, han høyre kva Anden seier til kyrkjelydane» (Openb. 3, 22).

Vår motstander og hans tjener

(Efes. 6, 11—12 og 1. Pet. 5, 8)

Av Ole Rolfsnes

Hvorfor har Jesus gitt oss navn på de onde ånder? Jo trolig for at vi skal forstå hvilken måte de arbeider på. I Efes. 6, 11 står to ord: Ondskapens åndehær. I vårt land har vi et forsvar, og i dette forsvar er der mange avdelinger som tilsammen kalles Den norske hær. Disse avdelinger har hver sine navn, som infanteri, artilleri, flyvåpen, marine osv. Disse navn forteller oss hvorledes deres stridsvåpen er, og hva som må til for å stå dem imot. Slik er det også med åndehæren i himmelromet. Derfor har Jesus gitt oss navn på hver ånd. I det følgende vil jeg forsøke å vise deg ni avdelinger som Ordet taler om og litt av deres måte å arbeide på.

Den stumme ånd.

I Luk. 11, 14 står: Han drev ut en ond ånd, og den var stum. Denne åndsavdeling har i oppdrag å holde folk stumme, når der tales til dem om Jesus og frelsen i ham. Vil du bli oppmerksom på dem, så tal til folk om Jesus og deres forhold til ham, og du skal få se at det er det mest ubehagelige du kan tale til dem om. En liten fortelling kan bevise dette. Jeg ble en gang buden til kaffe hos en troende mann, som også var ordfører i bygden sin. Jeg forsto snart at denne mannen hadde en meget flink og dyktig kone. Men da vi om kvelden gikk til møtet sa han: Det er så ondt for meg, at når jeg vil tale til mine kone om Jesus og frelsen, da blir hun helt stum. Da tenkte jeg, her lever et dyktigt menneske som denne ånd har bun-

det. Og slike har vi mange av iblant oss. Men det forstår de ikke selv, at de er bunden av Satan, for de kan leve et plettfrift og fint liv. Er du min leser en av dem, da er det bare en som kan løse deg — Jesus.

Den målløse og døve ånd.

I Markus 9, 25 leser vi at Jesus drev ut en målløs og døv ånd. Denne onde ånd har fått til oppgave å gjøre de troende målløse. Det kan du merke i den troende forsamlingen når det er vitnemøte. Da er den der og vil få deg til å tie, for det er så smått med deg og du vil bare skade med ditt vitnesbyrd. Likeså arbeider den i hjemmet for å få far og mor bort fra å holde andagt og bønn for sin familie. Det er ikke til å undres over at de unge ikke blir vunnet for Gud, når denne onde og målløse ånd får deg til å tie med Guds ord i hjemmet. Blir du nå oppmerksom på at det er onde åndsmakter frå Satan som binder deg og får deg til å tie, måtte det drive deg til Jesus som kan løse deg.

Så har vi den døve ånd og dens virkemåte. Den møter opp i våre forsamlinger, for å gjøre folk døve, så Guds ord ikke får tak på dem. Satan kom og tok Ordet bort, sier Jesus i Luk. 8, 12. Enkelte tider når du kommer hjem fra møte, kan du merke at du ikke en gang husker teksten de talte over på møte. Dette viser at vi trenger å sitte bedende når vi hører Guds ord. Et eksempel kan gjøre dette klart. Når du av og til sitter ved radioen for å høre vermeldingen, da

våkner du plutselig opp for at de er kommet langt forbi ditt hjemsted, uten at du har hørt det. Slik arbeider også den øde ånd når du hører Guds ord.

Den urene ånd.

Han drev ut en uren ånd, står det i Mark. 1, 23. Denne avdeling av onde ånder har sine beste arbeidsredskaper i radio og fjernsyn og alt det urene lesestoff som flyter utover vårt land. Gjennem dem kommer de inn i våre hjem med sin verdslige og urene ånd. Tenk over hvem du slipper inn i ditt hjem, og hva for en såd de sår i hjertene. Likeså arbeider de gjennem film, dans og verdslige kamerater, så tenk over hvor du går og hva du leser, ser og hører. For der denne ånd får feste, der er det ikke rom for Jesus, og der er det vanskelig for den Hellig Ånd å få hjertene i tale.

Vanmakts ånd.

Luk. 13, 11—16 taler om en vanmakt ånd, som arbeider på å gjøre de troende vanmektige. I Galat. 3, 7 leser vi at: Dette skal I vite, at den som har Abrahams ro, han er Abrahams barn. Her i Luk. 13 taler Jesus om denne Abrahams datter, skulle ikke hun bli løst fra sin vanmakt. Enten vi så sier barn eller datter, det betyr jo det samme. Denne kvinne som kom i synagogen sa Jesus var en Abrahams datter, og etter vårt språkbruk var hun en troende kvinne. Osså i dag har vi mange som på same måte går til kirke og bedehus, men er bundet av Satan med en vanmakts ånd. Hvorledes kan det gå til? Jo først får han dem bort fra den daglige bruk av Ordet, det som er de troende sin mat for sielen. Så prøver han å hindre de troende fra å gå til nadverden, som er deres styrkemiddel, slik at den sjeldent eller aldri blir brukt. Deretter gjør han

dem oppmerksom på deres egen elendighet, eller også får dem opptatt med alle slag gjøremål og travelhet. På denne måte øker vanmakten, og Satan får dem til å tro at slik skal det være. Med en troende som er kommet i denne stilling, har vanmakten ånd nått sitt mål. Er du en av dem, da trives du ikke i de troendes forsamling, heller ikke sammen med brødre og søstre som lever i friheten. Du min leser, er du oppmerksom på denne åndsmakt i ditt eget liv og i forsamlingen, da kan du kanskje få ærend til Jesus for å bli løst. Blir vi ikke først løst selv, så kan vi ikke være med å løse andre. Også i dag har Jesus sine tjenere i våre forsamlinger, som kan be for deg og legge sine hender på deg så du blir løst.

Motløshetens ånd.

I 2. Timot. 1, 7 står det at motløshetens ånd, den er ikke av Gud. Denne ånd har sitt største virkeområde mellom forkynnere, lærere og ledere. I 1. Kongeb. 19, 3—4 leser vi om en motløs profet — Elias. Tidligere hadde han vært nikkjær for Guds sak, men i dette øyeblikk var han motløs og ønsket seg døden. Hva var det som gjorde ham så motløs? Jo, han følte seg så alene, og så ble han forfulgt for sitt budskap fra Gud. Også i vår tid går der mangen forkynner som føler seg ensom og som kjenner på at få forstår han. Da kommer vanmaktsånden på samme måte som til profeten og ³ de deg i ro hjemme. Her har jeg hatt mye kamp i min forkynnergjerning. — Mange ganger bestemte jeg meg for å slutte og reise hjem, for jeg møtte så få som forsto meg. Jeg forso ikke at det var Satan som sto bak. Men så snart vi oppdager at det er han, da vil hverken du eller jeg følge hans råd. Du min motløse medarbeider og bror, fatt mot, for

liksom Gud var med profeten midt i motløsheten, slik er han også med oss som lever i dag. At du plages av denne ånd, det er et godt bevis på at du lever sant med Gud.

Forførende ånder.

De tales om i 1. Tim. 4, 1—2. Her taler Ordet om en avdeling som har fått i oppdrag å forføre folk, å lede dem bort i falske gudsforhold. Den som får syn for deres måte å arbeide på, han blir både redd og forferdet. Dette ser vi ikke bare i de mange villfarende sekter som oppstår, men det verste er at vi ser det i våre egne forsamlinger. Dens fineste måte å arbeide på, er gjennem toleranse og sammenblanding. Dette ser vi fra høyeste hold og nedover, fra verdenskirkerådet og nedover til den minste troende forsamling. Den som ikke kan tolerere alt, han blir satt til side og kommer i vanry. Og de arbeider på mange andre måter, som det her ikke blir plass til å nevne.

Løgnens ånd.

Les 1. Kongebok 22. kap. så får du høre om en løgnens ånd som ville fare i alle Herrens profeter. Her hører vi atten om en ånd som angriper profeter, lærere, prester og forkynnere. Hvorledes har deres arbeid lykkes i vår tid? Ved å da Bibbelen i tvil, ved å forkynne halve sannheter, eller ved å forkynne en annen Jesus og et annet evangelium enn Bibelens, så de får en annen ånd, som 2. Kor. 11, 1—4 taler om. Det er ikke iikegyldig hva du hører på, eller hva du leser.

Så kommer vi til slutten.

Trolldommens ånd.

Denne ånd er omtalt i Rom. 8, 15. — Denne åndsavdeling er den farligste av alle sammen, for den arbeider ved siden

av Guds ånd og den holder seg godt skjult. Den arbeider for å få folk til å leve et plettfriftt liv, til å være interessert i misjonen, til å være gavmilde o.s.v. Og uten at de vet om det, får de dem til å sette sin lit til det og legge slike ting til grunn for sin salighet. Det er vanskelig å se at slike ikke er rette troende, for troen er skjult, så en ikke kan se hvor troen har sitt *hvilepunkt*, anten i gode gjerninger eller i evangeliet. Du som har Guds Ånd og er et sant Guds barn, kan merke deg at om du kommer inn der hvor lov gjerninger forkynnes, da vil du merke at du blir bunden i din ånd og du vil ikke føle deg vel. Men de som har trældomens ånd, de vil glede seg og føle seg vel og trives.

Jesus advarte sine desipler, og sa at de fremfor alt måtte ta seg i vare for fariseernes lære. Som surdeigen syrer alt melet, slik virker trældomens ånd i forsamlingen. Den arbeider stille og skjult, for å få alle inn under sin makt. Mange har gått i Galaternes spor. Se Galt. 5, 1—9.

Frå arbeidet

Lekmannsmisjonen sitt styre hadde møte på Randaberg 28.—29. desember, og me tek her med nokon av dei planane som blei lagde.

Forkynnarane sine reiseruter vinteren 1968 :

Jon Berg : Trondheim, påskehelga på Randaberg. Ole Brandal : Hardanger, Agder, påskemøte i Namdalen. Anders Eide : Til disp. påskehelga i Bygland. G. Hjorthaug : Telemark i jan. Rogaland, påskehelga i Sunnhordland. — Amund Lid : Sunnmøre, Østfold, til

tanke på ungdom — men og sjølvsagt andre — som ynskjer å utdypa kjennskapet til Bibelen, og er då tenkt lagt opp på skulevis med 6 (?) timer pr. dag + kveldsmøte, for — så langt det rekk — å erstatta ein bibelskule. Oppsette talalarar : O. Brandal og G. Hjorthaug. Sang/musikk : Sigm. Hjorthaug. Staden kjem i neste nr. av bladet. (*Styret*)

TAKK for kr. 100 til bladet og arbeidet
frå unemnd. O. A. Dahl.

I Jesus

Velsignede Jesus, i deg har eg fred, i deg vil eg alltid meg kvila. Hos deg er eg trygg når mi livssol går ned, i din famn kan mot døden eg smila. Hos deg er det ly når det stormar og slår, og bylgjene over min livsbåt då går, for Jesus, du styrer min farkost.

Du blødde på korset, du blødde for meg, for mi synd og min brøde du sona. Du ropa fullfört, der på Golgata stig, du døydde, men meg gav du vona. Du gjekk i min stad under torner og slag, og tok mot det alt utan hat eller nag, som lammet dei fører til slakting.

Du oppstod på nytt til mi rettferd, mitt liv, du vann over døden og grava. Ein fridom du gav til di brur, til ditt viv, så aldri eg meire treng streva. For livet du levde, i kjærleik så varm, det alt vert tilrekna meg, syndaren arm. Ja, alt er av nåde meg gjeve.

Så takk kjære Frelsar i deg har eg alt. Eg treng med meg sjølv ikkje rekna Ha takk for at frelsa for meg og den galdt, så lyset på ny for meg dagna. Eg lever i nåden i tru på ditt Ord, ha takk at du ser til ein syndar så stor. Ha takk at du syndaren elskar !

Anne Aakhus.

disp. påskehelga i Sannidal. Reidar Linkjendal : Namdalens, påskehelga i Hardanger. Godtf. Nygård : Haugesund, Sunnhordland, og påskehelga i Haugesund. Margrete Skumsnes : Bergen, Sogn, Masfjorden, påskehelga i Østfold. Olav Aakhus : Bremnes, Hardanger, påskemøte i Namdalens. Odd Dyrøy : Med Hjorthaug i Telemark med Brandal i Agder, åleine i Nesflaten o.a.s.

Ferien sumaren 1968,

for dei forkynnaraane som reiser heile året : Amund Lid : Juni, Jon Berg : juli, og G. Hjorthaug : august.

Sumarskulane for N.L.L. sumaren 1968 :

1. *Trondhheim* : I tida 17.—21. juli. — Leiarar : Torbjørn Thorsen og Ole Brandal. Talarar : Hjorthaug, Linkjendal og Lid.

2. *Sunnhordland Folkehøgskule, Halsnøy* : I tida 31. juli — 4. august. Leiar : Amund Lid. Talarar : Brandal, Berg og Aakhus.

Program og bussturar som blir oppsett til årsmøte i Trondheim kjem i eit seinare nr. av bladet.

BIBELKURS

Styret har vorte samd om å prøva å skipa til eit bibelkurs i 14 dagar, frå 1. juli i år, om det viser seg å vera interesse for det. (I sommar vert det då berre to sommarskular.) Det er særleg med